

си натовареност дават известно самозалъгващо, компенсиращо, неутрализиращо нещо друго, което е недоизказано основание да се смята, че и при този начин на съществуване има неща, които не са за подценяване. Нещо повече, че тъкмо той предполага такива характеристики (каквато е безгрижието), които имат своята прелест и неповторимост именно в органиката на ромската съдба. **Това е вече сублимацията на предразсъдъка в пределите на автостереотипните перцептивни и рефлексивни ипостаси на ромите.** Защото предразсъдъкът разкрсява с митологично-утопични, илюзорно-референтни, групово толерирани и персонално значими краски статута на една характеристика, която е много спорна и проблематична като онтологичност на присъствието си изобщо при ромите, конкретно в качеството ѝ на етноидентифициращ и етноразграничаващ фактор в пространствата на тяхната душевност и битност.

Безгрижен не може да бъде бедният, униженият, репресираният, маргинализираният, отхвърленият от „другите“, онзи, който винаги е в утаечните пластове на променящите се структури на обществено-историческия живот и диверсифицираната практика. Ако при вековечната си закрепостеност в пределите на подобно битие ромът се смята за безгрижен, това вече е сериозен атестат или за неговата социална и историческа неадекватност, или за психическата му неадекватност на пулса, насоката и ритъма на събитийността около и в неговата територия на екзистенциалност и душевност.

Следователно безгрижието е исторически формирала се и функционираща властно в циганската душевност и битност специфична социална и психична „маска“, чрез която се отразяват и възпроизвеждат по своему ромската ригидност и резистентност на ударите на съдбата, на напорите на обществената събитийност и т. н. Вече самият инструментализъм на такъв подход, оплодотворен и от редукционизма на ромската менталност и битовия дискурс, толерира профилирането и инкрустацията на подобна психична нагласа в очертанието на „безгрижие“.

Паралелно с това ромското безгрижие има и друга функция, която също има своите есхатологични интенции и послания. Безгрижието, което се вмениява тук, в условията на този „кучешки земен живот“, е превърнатата форма на желаното, жадуваното, търсеното